

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΡΟΖΕ

Πρόσωπα: ΡΟΖΕ ΦΟΥΖΕΡ, επιχειρηματίας - βιομήχανος, 40 χρόνων.
ΒΕΡΑ, γυναίκα του, 30 χρόνων.

(Η σκηνή σ' ένα πολυτελές σαλόνι πριν από το δείπνο. Η Βέρα κάθεται αναπαυτικά σ' ένα πολυθρόνα. Κοντά στα πόδια της, ή λαγωνικά της, 'Ο Ροζέ στέκεται απέναντί της. Καπνίζει νευρικά).

ΡΟΖΕ.— Φρόντισα για τὰ εισιτήρια του εξπρές.

ΒΕΡΑ.— Ευχαριστώ. Θα είναι τσος γνωστός κόσμος στα κονσέρτα του Σάλτσμπουργκ! "Όλη ή Εύρώπη!... Μά έσού; Πώς θα μείνης μόνος;

ΡΟΖΕ.— "Ω, θα τὰ καταφέρω... "Επί τέλους, μου δίνεται σήμερα ή εύκαιρία νά σου φανώ ευχάριστος! Είχαμε τσες φιλονεικίες τον τελευταίο αυτό καιρό!...

ΒΕΡΑ.— Μά γιατί ξαναγουρίζεις στα παλιά; Δέν είπαμε νά μη ξαναμιλήσουμε γι' αυτά τὰ πράγματα;

ΡΟΖΕ.— "Ας μιλήσουμε ήσυχα άκόμα μιά φορά για τή ζωή μας.

ΒΕΡΑ.— Προς τί; "Εγώ έφθασα εκεί που άκοιθώς δέν ήθελα. Φανταζόμουν άλλοιώς τὸ γάμο... Ζοῦμε λοιπόν στο ἴδιο σπίτι. Μά, δέν βρίσκουμε τήν εύκαιρία νά μιλήσουμε για τὸν έαυτό μας, ποτέ! Δέν έχουμε τίποτε κοινό! "Εχεις τή ζωή σου. Κι' εγώ τή δική μου. "Εχεις τούς φίλους σου. Κι' εγώ πάλι τούς δικούς μου. Σοῦ είμαι πιστή...

ΡΟΖΕ.— Τί μᾶς συνδέει λοιπόν;

ΒΕΡΑ.— Μά, ύστερ' από τὸν έρωτα, ή συνήθεια! Είμαστε παντρεμένοι, σύζυγοι, άπλούστατα!

ΡΟΖΕ.— "Αλλοτε μου είχες πη πὸς θέλεις νά χωρίσουμε. Θέλεις άκόμη;

ΒΕΡΑ.— Βρίσκω ότι είναι ή μόνη λογική λύσις! "Ηθελα ν' αγαπῶ και νά μ' αγαποῦν. "Ο γάμος όμως μ' άπογοήτευσε. Χωρίς έρωτα, τί νά τὸν κάνω τὸ γάμο;

ΡΟΖΕ.— Γι' αυτό κι' εγώ σοῦ δίνω σήμερα τήν έλευθερία σου.

ΒΕΡΑ.— Μοῦ είναι άπαραίτητη! ("Αλλάζοντας τὸ νόνο): Μά, για στάσου. Τί σημαίνει αυτή ή κωμωδία; "Αλλοτε δέν ήθελες νά χωρίσουμε...

ΡΟΖΕ.— Τώρα όμως θέλω κι' εγώ!... Δέν είμαι εκείνος που νόμισες: ο ανθρωπος που θα σ' έκανε ευτυχισμένη. Τώρα τὸ κατάλαβα... Βέρα, δέν φταίμε εμείς αν ή ζωή είναι πιὸ μεγάλη από τὸν έρωτα... Λοιπόν είμαστε σύμφωνοι;

ΒΕΡΑ.— Ναι...

ΡΟΖΕ.— "Όποτε θέλεις μπορούμε νά κανονίσουμε τίς διατυπώσεις...

ΒΕΡΑ (συλλογισμένη).— Ναι... ναι... Μά, ήθελα νά σε ρωτήσω κάτι: Πὸς αυτή ή ξαφνική άπόφασις εκ μέρους σου;

ΡΟΖΕ (στενοχωρημένος).— "Ε, νά, συλλογίσθηκα καλά ὅσα μοῦ είχες πη και θρήκα πὸς είχες δικη.

ΒΕΡΑ.— Μήπως συνέβη τίποτε;

ΡΟΖΕ.— "Ω, τίποτε...

ΒΕΡΑ.— Θα γίνη ή εταιρεία του λευκοῦ άνθρακος; Θα δώση τὰ κεφάλαια ὃ Μπρισάκ;

ΡΟΖΕ.— Γιατί ζαλίζεις τὸ κεφάλι σου με τίς δουλειές μου;...

ΒΕΡΑ.— Πές μου: ναι ή όχι. Θα τὰ δώση;...

ΡΟΖΕ.— Δέν διάλεξα τήν κατάλληλη στιγμή. "Ο Μπρισάκ

είχε μπλέξει άλλου... "Ας εἶνε, βλέπουμε άργότερα...

ΒΕΡΑ.— Με άλλα λόγια, άρνήθηκε νά θάλη τὰ κεφάλαια. Τὸ φανταζόμουν! "Αλλωστε σε ζήλευε! Ζήλευε τίς επιτυχίες σου, τίς δουλειές σου!... Και νά τώρα, με τήν άρνησί του γκρεμίζει τήν καλύτερη επιχείρησί σου. Τὸ έργο τής ζωής σου!

ΡΟΖΕ.— "Ω, θα θρεθῆ κάτι άλλο...

ΒΕΡΑ.— Ροζέ... "Εχεις ύφος λυπημένο. "Υποφέρεις; Μήπως;...

ΡΟΖΕ (κρύβει άπότομα τὸ πρόσωπό του μέσα στα χέρια του).— "Ε, ναι, υποφέρω... Κουράστηκα πειά!

ΒΕΡΑ.— Τὸ είχα καταλάβει... Μά τί μοῦ κρύβεις;

ΡΟΖΕ.— Τίποτε... "Ακουσε, Βέρα: Δέν άπογοήτευσα μόνο έσένα. "Απογοητεύθηκα κι' εγώ ὃ ίδιος από τὸν έαυτό μου! Δέν είμαι ὃ ανθρωπος που νόμιζα πὸς ήμουν!...

ΒΕΡΑ.— Μά τί είναι αυτά; "Εσού, ὃ Ροζέ, νά μιλάς έτσι; Τί είναι ὃ Μπρισάκ μπροστά σου; Τίποτε! "Εξήγησέ μου... Μίλησέ μου...

ΡΟΖΕ.— Προς τί: "Ας τ' αφήσουμε αυτά. "Ας μιλήσουμε καλύτερα για τὸ ταξίδι σου, για τήν έλευθερία σου...

ΒΕΡΑ (δειλά).— Μοῦ κάλεις τή χάρι νά σωπάσης;... ("Απότομα, ὃ λόχαρη): Επιτέλους! Ξέρω τὸ μυστικό σου... Ροζέ, δέν είσαι δυνατός!

ΡΟΖΕ (σάν νά πληγώθηκε).— Σῶπα!

ΒΕΡΑ.— "Όχι, άφησέ με νά μιλήσω... Παίζεις ένα ρόλο! Δέν είσαι βέβαιος για τὸν έαυτό σου! Θέλεις νά σ' αγαποῦν, νά σε θαυμάζουν, νά σε χειροκροτοῦν...

ΡΟΖΕ (μὲ φρίκη).— Βέρα, σῶπα...

ΒΕΡΑ.— "Όχι, όχι, βλέπω τώρα πὸς έχω κι' εγώ νά παίξω ένα ρόλο έδῶ, κοντά σου!... "Ω, Ροζέ, σοῦ ζητῶ συγγνώμην!...

ΡΟΖΕ (άγρια).— "Όχι, δέν θέλω! Δέν πρέπει!

ΒΕΡΑ.— Μή μ' αναγκάζεις νά ταπεινωθῶ. Δέν τὸ θέλεις, τὸ ξέρω. Βλέπεις πολὺ καλά ὅτι ντρέπομαι κι' ὅτι θέλω νά σε φιλήσω...

ΡΟΖΕ.— Βέρα, με συγκινεῖ ή χειρονομία σου, μά δέν μπορῶ νά τήν δεχθῶ. Ξέρεις πολὺ

καλα οτι χωριζουμε για ὠρισμένους λόγους, για άσυμφωνία χαρακτήρων, για κακή εκτίμησι τῶν αισθημάτων μας... "Όλα αυτά είναι λογικά. Μην αλλάζεις λοιπόν τήν άπόφασί σου από αισθηματισμὸς τής στιγμής. Αὔριο πάλι θα έχουμε τὰ ίδια... Είμαι ὃ επιχειρηματίας που ξέρεις, ὃ αυταρχικός, ὃ αδιάλλακτος... Αὐτὸν τὸν ανθρωπο δέν τὸν αγαπάς. Δέν μπόρεσες ποτέ νά τὸν αγαπήσης.

ΒΕΡΑ.— Δέν ήξερα ότι ήθελες νά σ' αγαποῦν...

ΡΟΖΕ.— Δέν άλλαξα. Δέν άλλαξε τίποτε. Είμαι ὃ ίδιος! Μή νομίζης ότι επειδη άπέτυχα με τὸν λευκὸ άνθρακα, έγινα άλλος ανθρωπος... Θα είμαι ὃ ίδιος πάντα. Θα σ' αγαπῶ ὅσο σ' αγαποῦσα μέχρι τώρα... Καλύτερα, περισσότερο δέν θα μπορέσω ποτέ.

ΒΕΡΑ (γεμάτη έρωτα και ὑπερηφάνεια).— Δέν με νοιάζει τώρα!... Δέν θέλω τήν αγάπη σου! Δέν θέλω νά με συλλογίζεσαι. Συλλογίσου τὸν έαυτό σου! "Αγάπησέ τον! "Εργάσου! "Ο έρωσ δέν είναι για τούς άνδρες. "Η, καλύτερα, ὃ δικός σας ὃ έρωσ, ὃ έρωσ τῶν άνδρων, είναι πάρα πολὺ μεγάλος για μᾶς. Μή προσπαθής νά

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΒΕΡΑ: Ροζέ, έχεις ύφος λυπημένο, υποφέρεις...

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΑΡΜΟ ΤΟΥΣ ΘΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 5)

στην εποχή του Κυριακού είδε μέρες αληθινής δυστυχίας: Στην άπεργία των ήθοποιών εκεί τέλος ανακάλυψε τον Κυριακό ο Σβορώνος και του πρότεινε να παίξει στο θέατρο.

— Πρέπει όμως να κόψης το μουστάκι σου! του δήλωσε. Ο Κυριακός σκέφτηκε πολύ, δίστασε και τέλος είπε μ' ένα στεναγμό:

— Αφού είναι για την τέχνη, το κόβω!

Και παρουσιάστηκε «σπανομαρίας» στον αείμνηστο θεατρώνη Παπαγιάννη, του τραγούδησε διάφορα κομμάτια από όπερες και προσελήφθη στο θίασό του. Κι' ο Πέτρος Κυριακός έκανε την εμφάνισή του στους «Ερωτωμένους» του Χατζηαποστόλου. Από τότε δέ ως τα σήμερα εξακολουθεί να ένθουσιάζη τον κόσμο των θεάτρων με το αληθινά μεγάλο ταλέντο του.

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

Η μοναδική μας ντιζέζ, η οποία λάνσαρε στο ελληνικό θέατρο τον τύπο της «μοιραίας» γόησας με την παράδοξη και παθητική φωνή, η Σοφία Βέμπο έχει μία άπλη και διόλου τρικυμιώδη ιστορία. Πριν να βγῆ στο θέατρο ήταν ταμίας στο κατάστημα ανταλλακτικῶν ειδῶν αυτοκινήτων και ποδηλάτων του Γ. Φλωριά στο Βόλο. Σ' ένα δέ ταξίδι που έκανε με το ατμόπλοιο «Κεφαλληνία» στη Θεσσαλονίκη την άκουσε να τραγουδάη με την κιθάρα της ο πρώτος καπετάνιος του καραβιού Παναγ. Γιαννουλάτος, ο οποίος και ζήτησε να την γνωρίση. Και με τη βοήθειά του της ώργάνωσαν ένα ρεσιτάλ στη Θεσσαλονίκη, στο οποίο πράγματι σημείωσε έκπληκτική έπιτυχία. Έπειτα ήρθε στην Αθήνα, προσελήφθη στα θέατρα και έγινε η πιό συμπαθής κ' η πιό αγαπημένη «ντιζέζ» του κοινού των θεάτρων.

Ο ΒΑΣΟΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

Για τον κ. Β. Αύλωνίτη, τον «Βασιλάκη», όπως τον λένε, έχουν γραφή πάρα πολλά πράγματα κι' έχει γίνει και σχετική... έπερώτησις εις την Βουλήν. Ωστόσο κι' εκείνου η ζωή, όπως και του Π. Κυριακού, δέν ήταν σπαρμένη με ρόδα. Ήταν «τσιράκι» κι' έπειτα «κάλφας» στο ύποδηματοποιείον Τσάχ της οδοῦ Έρμου. Έπειδή όμως είχε καλή φωνή κι' αγαπούσε το θέατρο, διαρκῶς έκανε παρέα με τους ήθοποιούς στις διάφορες ταβέρνες του Θησείου. Για να έχη δέ έλευθέρα είσοδο στο θέατρο «Έντεν» έπροθυμοποιείτο να... καταβρέχη μ' ένα λάστιχο την πλατεία του θεάτρου! Με τις γνωριμιές του τέλος κατάφερε να προσληφθῆ στο κόρο και κάθε βράδυ τραγουδούσε με τους άλλους πίσω απ' τις κουίντες. Ένα βράδυ όμως ο θεατρώνης ήταν πολύ στο κέφι και για ν' άστειευθῆ έσπρωξε τον Αύλωνίτη στο προσκήνιο. Ο Αύλωνίτης όμως δέν τ' άχασε. Συνέχισε το τραγούδι του, ο κόσμος ένθουσιάστηκε, τον χειροκρότησε κι' ο Αύλωνίτης έγινε ήθοποιός. Από μιὰ... γκάφα λοιπόν του θεατρώνη του «Έντεν» στις «Ερωτικές Γκάφες» άπεκαλύφθη ένα λαμπρό ταλέντο του μουσικού θεάτρου μας, ο περίφημος κι' άμιμητος «Βασιλάκης». Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Άλλα παράξενα έπαγγέλματα των ήθοποιῶν μας.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΛΑΡΕΖΕ

(Συνέχεια από την σελίδα 37)

Τόν άφησαν εύκολα να περάση, μὰ μόλις πάτησε σέ Ιταλικό έδαφος, μιὰ διμοιρία χωροφυλάκων τόν περικύκλωσε. Ήταν χαμένος... Όχι άκόμα! Με τη βαλίτσα του που ήταν γεμάτη βόμβες, στο χέρι, ώρμησε κατά των αστυνομικῶν, άρχισε να τις πετάη επάλω τους, σκότωσε και πλήγωσε δέκα απ' αυτούς, ένῶ ο ίδιος, ως έκ θαύματος, κατάρθωσε να ξεφύγη χωρίς την παραμικρή άμυχή.

Και ξανάρχισε με την ίδια έπιτυχία όπως και πριν το έργο του της καταστροφῆς. Αυτό βάστηξε επί πολλούς μήνες, όταν έξαφνα, ένα πρωί, συνάντησε μπροστά του τὴν Μανταλένα.

— Με πρόδωσες! της φώναξε.

Έκείνη όμως διαμαρτυρήθηκε μ' αγανάκτησι, τόν έπεισε πῶς δέν τόν είχε προδώσει και κατάφερε να τόν τραβῆ, ξη ως τὸ δωμάτιό της.

Μὰ σ' ένα τέταρτο, τὸ σπίτι περικυκλώθηκε από ένα λοχο στρατιωτικῶν και ὁ Λαρέζε συνελήφθη. Τότε μαθεύτηκε ὅλη ἡ ἀλήθεια: Ένας απ' τὸς τέσσερες συνεργάτες

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΡΟΖΕ

(Συνέχεια από την σελίδα 18)

μ' αγαπήσης, Ροζέ. Δέν θά μπορέσης! Άφησέ με να σ' αγαπῶ... Μπορείς έτσι να με κάνης ευτυχισμένη.

ΡΟΖΕ (άπογοητευμένος).— Μὰ δέν είμαι δυνατός. Ίδιον σου τὸ είπες. Κ' εἶνε ἀλήθεια. Δέν είμαι δυνατός!...

ΒΕΡΑ.— Άν ήσουν δυνατός, τί αξία θά είχε ἡ κυριαρχία σου άπάνω σ' ὄλους τὸς άλλους;

ΡΟΖΕ.— Ωστε, νομίζεις...

ΒΕΡΑ.— Ροζέ, δέν πρέπει ν' άμφιβάλης για τὸν έαυτό σου!

ΡΟΖΕ.— Δέν άμφιβάλλω, αν εἶσαι δέν άμφιβάλλης...

ΒΕΡΑ.— Μὲ λογαριάζεις λοιπόν τόσο πολύ;

ΡΟΖΕ.— Ω, Βέρα! Από την ήμέρα που μου είπες ὅτι ἡ ζωή μου δέν σ' ένδιέφερε πειά, ὅτι στενοχωριόσουν κοντά μου, έχασα τὸ θάρρος μου, έχασα αὐτή τὴ δύναμι που έμψύχωνε ὄλες τις δουλειές μου. Έκανα ένα σωρό άνοησίες και τὸ αποτέλεσμα εἶνε ἡ άρνησις του Μπρισάκ...

ΒΕΡΑ.— Μὰ τώρα, ἡ ζωή μου έχει ένα σκοπό: να σ' αγαπῶ!

ΡΟΖΕ (με λυγμούς).— Βέρα, Βέρα! Εἶνε ἀλήθεια; Μ' αγαπᾶς λοιπόν; Πιστεύεις σ' έμένα;

ΒΕΡΑ.— Ροζέ, ἀγάπη μου! (Πέφτει με δάκρυα στή ν. άγκαλιά του).

ΡΟΖΕ.— Α, θά δῆς αν με τρομάζουν ἡ άποτυχίες. Θά βρῶ δέκα άλλους Μπρισάκ! Οἱ Αμερικανοί μου προσφέρουν κολοσσιαία κεφάλαια. Αύριο κίόλας θά δῶ τὸν διευθυντή της «Αμερικαν Κόμπανυ». Μὰ τί κάνεις εκεί; Τί σχίζεις;

ΒΕΡΑ.— Τά είσιτήρια του έξπρες για τις γιορτές του Σάλταμπουργκ...

ΡΟΖΕ (τήν άγκαλιάζει με πάθος).— Άγάπη μου!...

(Κι' έτσι άγκαλιασμένοι, ένωμένοι πάλι, για πάντα αὐτή τὴ φορά, καταξονται στα μάτια μ' έμπιστοσύνη και με φλογερό και παράφορο έρωτα).

ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΠΑΓΙΔΕΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 21)

ήρθε στο σπίτι μου με τὸ μαντῶ που της άγόρασες κι' έφερε και τὸ ράφτη με τὸ μαντῶ για τὴ γυναίκα μου!...

Ο Ραούλ γλάμιασε. Έπειτα έγινε πράσινος.

— Τὸ ίδιο ήθελα να σου πῶ κι' εγώ! ψιθύρισε.

— Άλήθεια;

— Σου τ' ὀρκίζομαι!...

Κι' άξαφνα έχωσε τὸ χέρι του στην τσέπη του κι' έβγαλε ένα λογαριασμό.

— Τώρα καταλαβαίνω τί σημαίνει αὐτό... ψιθύρισε. Σήμερα τὸ πρωί, έλαβα από τὸ ράφτη αὐτὸ τὸ λογαριασμό. Άκουσε τί λέει: «Δι' ένοίκιον ενός μαντῶ από έρμίνα φράγκα 40». Άγαπητέ μου Άνρι, μᾶς τὴν έσκασαν ἡ γυναίκες μας. Νοίκιασαν ένα μαντῶ και άλληλοπαρουσιάστηκαν μπροστά μας, φορώντας το. Έτσι έπεσες και σὺ κι' εγώ στη φάκα. Τὴν πάθαμε και τὸς άγοράσαμε τὰ μαντῶ που ζητούσαν. Τώρα πρέπει να μου δώσης τὰ μισά... Κ' οἱ δυὸ πρέπει να πληρώσουμε τις ζημιές... Ἡ γυναίκες μας, καθὼς βλέπεις, μᾶς έστησαν μιὰ παγίδα και μᾶς έπιασαν σαν κουτορνιθια... Και σ' άλλα με υγειαν!

Έδωσα εἴκοσι φράγκα στο Ραούλ, του έσφιξα τὸ χέρι και χωρισθήκαμε σαν κελὸ φίλοι μ' ένα πικρὸ χαμόγελο...

ΠΩΛ ΑΣΑΡ

του Λαρέζε, Στάμπι ὀνομαζόμενος, που υπηρετούσε και στην Ιταλική κατασκοπεία, τὰ είχε άποκαλύψει ὄλα στους προϊσταμένους του. Έτσι ἡ Μανταλένα συνελήφθη μόλις μπήκε στην Ιταλία μόνη, και για ν' άποφύγη τὸν τουφεκιμό, ανέλαβε να παραδώσι στους Ιταλούς τὸν Λαρέζε, όπως και τὸν παρέδωσε πράγματι δυὸ φορές. Όλα δέ ὅσα είχαν γράψει ἡ Ιταλικές έφημερίδες για τὴν καταστροφή των γεφυρῶν του Πιάβε ήσαν ψεύτικα και είχαν σκοπὸ να παραπλανήσουν τὸν Λαρέζε.

Ο Λαρέζε καταδικάστηκε εις θάνατον. Πέθανε γενναία, καταρώνοντας ως τὴν τελευταία στιγμή τὴν Ιταλία, μὰ κανείς δέν έμαθε ποτε οὔτε ποιός ήταν, οὔτε γιατί μισούσε τόσο τὴν πατρίδα του.